

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡LÓGICA!

I ha cassadors afortunats que al sortir a fora ab l' escopeta, á cada pas que donan se 'ls hi alsa una llebra. Lo govern actual es un cassador de gangas; pero á cada pas que dona, se li alsa un conflicte.

Avuy mitja Espanya y la meytat ó las dos terceras parts de l' altra mitja están que trinan. Qui per fas, qui per nefas, no s' havia vist may tantissima gent disgustada y ab la mosca al nas.

Catalunya, ab tot y ser la més ofesa, es la que aparenta major tranquilitat. ¡Cuidado si n' hi han fetas! ¡Oh y 'l *modus vivendi* ab Inglaterra qu' es la pitjor de totes! Pero será sens dupte perque l' home es un animal de costums, será per lo que 's vulga, es lo cert que Catalunya, al últim s' ha acostumat á rebre, y ja no piula. Si hi ha al mon un poble masell, aquest es lo poble catalá.

Tota la fieresa dels *Nets dels Almogàvers* qui sembla que l' ha heredada avuy per avuy son los valencians

¡Amigo, aixís que han vist que 'l tractat ab Inglaterra 'ls tocava l' arrós!... Allá han sigut los crits y las exclamacions No sembla sinó que un granet d' arrós haja de inclinar la balansa de la indignació popular.

Los valencians, al compendre que l' inglés, aprofitantse del tractat, s' encarregará de provehirnos d' arrós de la India barato, si d' aquí allavoras encare 'ns quedan quartos per comprarne, s' han posat fets unas furias.

Y s' ha parlat de la miseria extenentse sobre dilatadas comarcas, avuy prósperas y tranquilas; s' ha parlat de la perdua de quantiosos interessos, s' ha dit que las riberas del Júcar y del Turia van á quedar despobladas, etc., etc., etc., tot per acabar demanant que als arrossos extrangers se 'ls imposi la friolera de un 50 per cent de drets, si es que intentan entrar á Espanya.

¡Veritat que aixó del *egoísmo catalán*, es una cosa que subleva?

Se disgustan també 'ls pobles castellans perque en Camacho, ab la santa idea de arramblar ab tot, pretén incautarse de las devesas boyals, no deixantlos ni un bri d' herba per recrearse.

Y aixó que 'ls castellans, los noys mimats de la casa, van conseguir fa poch temps un' altra mida libre-cambista, consistent en un augment de drets sobre 'ls cereals... perque aixó si, lo que importa aquí á Espanya no es pas menjar lo pá barato, sinó vestir robes estrangeras, després de arruinar á la industria catalana, que ha sigut sempre tant cara y tant dolenta.

Lo pá ray. Qui no puga menjarne una lliura, que 's contenti ab un' unsa. La qüestió es anar ben vestit. Un traje inglés, á l' última moda, suplirà, si á má vè, la debilitat de ventrell de qualsevol libre-cambista.

Aixís va l' Espanya are com are.

Se proclaman ideas ab que aterrar á una regió laboriosa y honrada, y un cop lograts aquests propòsits, s' olvidan los principis, que bons ó dolents, acertats ó erròneos, semblavan la norma dels governants, per aumentar fins á un grau inverosimil los drets arancelaris de determinadas sustancias alimenticias.

Y 'ls libre-cambistas, tant agressius, sempre que de Catalunya 's tracta, callan com difunts, quan se tracta de regions no catalanas, que davant de l' amenssa de una miseria irremediable, s' acullan presurosas y de un modo exagarat á las solucions proteccionistas que Catalunya inútilment sustenta.

¿Ahoñt es aquí la lógica, Srs. libre-cambistas?

No som nosaltres enemichs, ni molt menos de las pretensions de Castilla y de Valencia; pero seria menester que Valencia y Castilla no fossen tampoch enemigas de las pretensions de Catalunya, sobre tot quan lo que las tres regions demanan y necessitan coincideix exactament.

Tots estém convenuts que si 's permet la libre entrada del blat extranger, deixarán de cultivarse 'ls camps de Castilla, en la impossibilitat de produhir lo grá tant barato com á la India y als Estats Units; tots sabém que 'ls arrossers de Valencia 's quedarán ab las mans plegadas y ab l' aygua dels arrossals al coll, lo dia que 's permeti que 'ls inglesos importin l' arrós de las sévas colonias; com es induptable també que l' industria fabril catalana deixarà d' existir davant de la competencia inglesa.

¿Per qué, donchs, si subsisteixen tres elements, per judicats per las mateixas causas, no han de unirse resoltament en la defensa dels seus interessos? ¿Cóm ha de consentirse may que Catalunya tant sols siga 'l sach dels cops de tota Espanya?

La lógica, y 'l patriotisme y la equitat imposan un dilema: O tots perduts, ó tots salvats, ó 'l libre-cambi per tothom, ó la protecció per tothom. Tota escepció es egoista é injusta.

¿No diuhen que 'l libre-cambi ha de salvarnos? Donchs vinga 'l libre-cambi. Tal vegada la miseria mateixa al últim nos ensenyará á mudar de rumbo y á donar la importancia que réalment mereixen los discursos dels capitosos de l' escola libre-cambista, que son avuy los que tenen la paella pel mànech.

Qui no vol creure á la bona mare, ha de creure la pell de cabra.

Vinga 'l cástich, y ab lo cástich tal vegada vindrá l' experiència salvadora.

P. K.

LA REPRESENTACIO NACIONAL.

ON las quatre de la tarde: los porters del Congrés acaban de donar l' últim cop d' escombra, y s' assentan en un reconet esperant que algú 'ls mani alguna cosa.

S' atura un cotxe davant del vestibul, s' obra la porteta y 'l senyor Martos, pujant la escalinata ab l' agilitat de costum, s' dirigeix á la taula de la presidencia.

Lo saló de sessions está completament plé de moscas. Aquí y allá, escampats y solitaris com las estátuas dels cementiris, se veuhen nou ó deu diputats ministerials, que á la qüenta no sabian qué fer y s' han deixat caure al Congrés per dormir la siesta.

En los banchs de la esquerra hi ha dos ó tres representants, escribint cartas á la familia ó llegint lo folletí del *Imparcial*.

Don Cristino dona instruccions al únich secretari que té á prop y fa sonar la campaneta.

—S' obra la sessió.—

Lo secretari s' aixeca y llegeix l' acta de la anterior, empassantsen la meytat.

Lo president:—¿S' aproba?—

Ningú respon.

—Queda aprobada.—

En aquell moment entra un altre diputat, y dos dels que hi havia se 'n van: resultat, un representant menos.

En Martos:—Ordre del dia: discussió d' un projecte de llei augmentant las contribucions. Té la paraula en contra 'l senyor Perez.

Lo secretari:—Lo senyor Perez no hi es.

—Donchs, la té 'l senyor Gomez.

—Tampoch ha vingut.

—Donchs... lo senyor Martinez.

—Lo senyor Martinez fa dugas senmanas que no s' ha acostat al Congrés.

—¿No? A veure pues; ¿quins diputats hi ha per aquí?

Lo secretari:—Lo senyor Fernandez, lo senyor...

—Bueno, donchs; té la paraula en contra 'l senyor Fernandez.

Lo senyor Fernandez, ab sorpresa:—¿Qué 'm deya alguna cosa?

—Si senyor: li concedeixo la paraula en contra del projecte.

—¡Pero si no l' he demanada!

—No importa: arreglis com pugni. S' ha de cumplir lo reglament... ¡Enraboni, enraboni!

Lo senyor Fernandez, alsantse ab molta peresa:

—Bueno, ja qu' es necessari ho faré.

Pausa llarga. L' orador s' aixuga 'l front, s' arregla 'ls punys de la camisa, s' estira l' hermilla y s' disposa á enrabonar.

—Senyors: Sento molt no estar dotat de la eloqüencia que 'm falta per explicarme ab la deguda elegancia.—

Al sentir aquest exordi, los tres diputats de la esquerra s' encaminan á la porta y quatre ó cinch dels

de la dreta fan lo mateix. L' orador, sense pertubar-se, continúa:

—Senyors: Extranjo molt que hi hagi qui s' oposi a la creació d' una estatua a Fernando septim...

Lo president, agitant la campaneta:—A la qüestió.

Lo senyor Fernandez:—¡Pues si la qüestió es aquesta!

—No senyor: vosté s' ha aixecat per combatre un projecte de llei augmentant las contribucions.

—¡Ah! Jo no ho sabia. ¡Haverm' ho dit avants!

—Ja li dich ara: prossegueixi.

—¡Oh! ¡prosegueixi! Ja ho diu vosté. ¿Cóm vol que parli contra aquest projecte, si a mi m' importa un pito?

—Está en un error: un augment en las contribucions es una cosa massa seria pera deixarla passar sense discussió. Enrahoni immediatament, ó li retiro la paraula.

—¡Bon favor me faria!

—Cóm diu?

—Res, res: vaig á continuar lo mèu interromput discurs.—

Un altra pausa: una rata seguida d' un gat crusa precipitadament lo saló.

Lo senyor Fernandez inspirantse repentament:

—Heu vist, senyors diputats? Heu vist las engunias d' aquesta pobra rata, sentintse a prop seu las urpas d' aquell gat? Pues aquí teiu l' imatge del poble, acosat per las grapas dels recaudadors de contribucions. Demano, pues, als senyors diputats, que neguin lo seu vot á aquest ruïnós projecte que ab tant mal acort ha presentat lo... ¿qui la ha presentat, senyor President?

—Lo ministre d' Hisenda.

—Pues bè; he dit.—

La Presidencia:—No estant present lo ministre pera defensar lo seu projecte, seguirán consumintse los torns en contra. ¿N faltan dos...? ¿Qui parlará?—

Ningú contesta.

—Está bè: consumeixils tots dos vosté, senyor Fernandez.

—¡Pero si ja he agostat lo mèu númen...!

—No hi fa res: torni a dir lo que ha dit.

—Corrent... Senyors diputats; repeteixo per segona y per tercera vegada lo que hi tingut l' honor de participarvos ara mateix.—

Dit això, l' senyor Fernandez surt del saló tement que l' fassin enrahonar per altres assumptos, y en Martos torna á agitar la campaneta.

—Va á passarse á votació: los que 's quedin assentats, serà que aproban lo projecte; los que s' alsin, voldrá dir que votan en contra.—

Mentres en Martos feya aquestas advertencias, los pochos diputats qu' encara quedavan han anat fugint dissimuladament: lo president y l' secretari 's quedan sols.

Lo President:—¿S' aproba?—

Lo secretari s' aixeca.

Lo President:—¿Cóm? ¿Vosté vota en contra?

—No senyor; es que me 'n vaig: tinch pòr d' estar aquí tant solet.

—¿Si? Pues s' als la sessió.

—¿Y l' projecte 's dona per aprovat?

—¡Per supuesto!

FANTASTICH.

ALLA ahont en Camacho véu una peseta, estira la mà y se l' emporta. No sembla sino que las máquinas de fer moneda treballin únicament per ell.

Las caixas dels ministeris de la Guerra y de Marina, las devesas boyals dels pobles castellans y fins los recursos ab que contan las Juntas de construcció dels Ports, ho vol tot, y tot s' ho queda.

—Portinmo á casa, que ho necessito. Y qui tinga mal de caps que se 'ls passi.

Y are de aquí en avant, si 'ls ports quedan por construir, y las Juntas van ab pena, amigo, que 's fastidibin.

En Camacho té un pou, y tothom ha de treballar y sacrificarse per omplirlo.

Lo qual no ha de lograse are ni may, porque 'l pou de la Hisenda espanyola, es un pou sense fondo.

Son molts los que 's queixan de la falta d' energia y de activitat dels diputats catalans en la qüestió del *Modus vivendi* ab Inglaterra.

Senyors, siguem justos y siguem franks: jo crech que avants que a n' ells va fallar l' activitat y l' energia, als electors, que van permetre que surtissen elegits sense tenir altre mèrit que la recomenció del govern. ni cap més objecte que anarse'n á Madrid á tocarli la barbata.

En una paraula, mentres qui fassa las eleccions no siga 'l país, sino 'l govern;

Mentres los electors no se sobreposin virilment á todas las cabalas dels governants, enviant á Madrid personas serias, desinteresadas y dignas de confiança;

Los diputats, com es natural, procurarán estar bè ab l' amo; y si bè cridarán, y faran unas quantas extremituts, quant vegin escorxar al país que representan, un cop escorxat, s' acostarán a n' en Sagasta y li diran:

—Part hi vull: de aquesta pell, fásimem fer unas sabatas.

Un telégrama de Lisboa:

«Ha ocorregut una renyina entre soldats y gent del poble, a Covha, ab motiu de una festa religiosa. Hi ha hagut alguns ferits de una part y altra.»

«No veuh-n? Això consola. Donem, donem ab tota l' ànima un crit de ¡Viva la Religió que produheix tals beneficis!»

¡Quin ministre de la guerra més cayo, tè la República francesa!

Lo general Boulanger, que conta tant sols uns 42 anys, per son temperament sincerament republicà y per sa bida guita y noblesa de caracter, s' ha fet acreedor als aplausos y á las més vivas simpatias de la nació francesa.

Tractant de l' expulsió del duch de Aumale, diguè en ple senat que la carta que aquest mestre va dirigir al president de la República era una insolencia.

—L' home, que insulta á un absent, es un cobart, diguè un baró reaccionari.

Al sortir de la sessió, va concertarse un desafió.

Y 'l desafió á pistola va efectuar-se dos dias després. Lo baró va disparar y 'l general també; pero de la pistola del general no va sortirne 'l tiro.

Tenia dret á tornar á tirar y va renunciarhi, en atenció a que ja quedava demostrat que no era un cobart, conforme l' baró li havia dit.

Aquest no pogué menos que desferse en excusas y compliments.

Y 'l general va retornar á París, rodejat de una multitud que l' saludava al crit de «¡Viva la República!»

¡Ah! se 'm olvidava:

Dedico ab la deguda reverencia 'l present suelto al ilustre duch de Montpensier, matador del seu parent D. Eulich de Borbón.

Decididament, en Sagasta passarà á Madrid tota la temporada d' istiu.

La calor l' espanta; pero l' espanta encara més la idea de que ls caps pujan escalfarse.

Adem, s, D. Praxedes desitja cumplir al peu de la lletra, las prescripcions del Evangelí: «Ganarás el sueldo con el sudor de tu frente.»

Una advertencia del *Correo Catalá* als rectors de las parroquias:

«Avisém, per lo que puga convenirlos, als rectors y als que cuidan de las iglesias, que fa temps que 's ven una barreja de seu, trementina y no sabem qué més, batejat ab lo nom de cera, la qual tè la gracia, entre otras, de derretirse ab gran facilitat, deixant en descubert lo blé que crema tot sol ab perill de caure sobre l' altar y calarhi foch.»

Conta á continuació que aquest dia ab una mica més se pega foch á l' iglesia de Sant Agusti.

Jo no hi veig més que dos remeys.

O s' estableix en todas las sagristias un *gabinete químico religioso* per analizar los ciris que 'ls devots presentin, ó s' il·luminan las iglesias ab llum eléctrica.

Encara que això últim sempre 'ls repugnarà.

—Qué per rahó de ser un progrés massa gran?

—No, home, no: porque la llum eléctrica no deixa culs, y ja se sab que al cul dels ciris s' hi troban las engrunas.

Al nombrarse aquí á Barcelona 'ls compromissaris per l' elecció de senadors, va haverhi empat, y contra lo que 'ls conservadors volian y esperavan, l' empat se va resoldre per sorteig, per haverho aixis disposat l' home de las patillas.

¡Que hi volen fer, si D. Francisco es aixís!

Tant als conservadors com als fusionistas, no 'n fa poch de temps que se 'ls rifa!

Dijous de la senmana passada la ciutat de Tarrassa va rendir un carinyós tribut al autor del aplaudit drama *¡Mal pare!* fill de aquella població. Se posà en escena aquesta obra á benefici del Sr. Roca y Roca, qui havia decidit cedir los productes de la funció que li corresponguessen, á la Casa de Caritat y Hospital de aquella ciutat. La filantropia may desmentida dels tarrasenchs se posà de relleu una vegada més, pues á pesar de ser dia de feyna, s' ompli l' teatro, haventse

recaudat una quantitat regular. Ademès lo Sr. Roca fou objecte de una gran ovació. Al final del acte tercer l' escenari quedá plé de rams de flors, y entre 'ls aplausos del públich l' autor del drama rebé tres ricas coronas de la *Junta local de Beneficencia*, del *Cassino Tarrasense* y del *Círcol Egarense*, un magnífich joch de taula de la *Societat del Barret*, un bitllet de banch del *Cassino del Comers* y gran quantitat de géneros de llana de trenta distints fabricants, socios tots ells del *Institut Industrial*.

Lo Sr. Roca 's veié obligat á dirigir la paraula al públich, manifestant son agrahiment y la resolució que havia prés de cedir també á la Casa de Caritat y al Hospital, tots los objectes de valor que acabavan de regalárseli, reservantse únicament los llasos de las coronas, com un recort de aquelta diada per ell tant memorable.

Al efecte s' está organisant una tómbola ab tots los regalos mencionats, que 's calcula que junt ab lo recaudat en la taquilla, donará un ingrès de més de 300 duros á favor de aquella institució benéfica.

LA CAMPANA DE GRACIA envia un aplauso als tarrasenchs que tant bè saben respondre als impulsos de la caritat.

CARTAS DE FORA.—Lo *Centre Recreatiu* de Sant Feliu de Guixols celebrarà la distribució de premis del certamen literari de 1885, lo dia 2 del próxim agost á las 4 de la tarde, segons fulla que 'ns ha remès, aquella distingida societat y que per sa extensió no podem reproduhir en nostre periódich. La festa major de aquelta vila promet ser molt animada, haventse contractat dos orquestas de Barcelona, las dos de la vila y la de Castelló de Ampurias.

A D. PRÁXEDES M. SAGASTA

EN LO DIA DEL SEU SANT.

Permet, varó il·lustríssim, que avuy la mèva lira ressoni melodiosa propet del teu portal: si es cert que aquell que canta tot lo seu mal espanta, vull veure si aixís logro clavarte un bon espant. No 't donaré 'ls bons dias, porque tú no ets gens tonto y sabs molt bè donartels ab rara habilitat, menjant la sopa boba que 'l poble per tú guanya, suhant com un bastaix.

¿Vritat que sembla un somni la sórt escandalosa que á dalt del candellero va anarte á col·locar, quan menos ho esperavas, quan ja en las tévas filas sembrava inmens estrago l' espectre de la fam? ¿Vritat que devogadas á solas te 'n deus riure, pensant en los capritjos que á voltas t' etzar, que d' un trist pelacanyas ne fa un gran pensenatge y d' un nano un gegant?

Contempla lo que 't volta, Matèu; que la xiripa no pot ser més inmensa, més grossa y garrafal: ets l' amo, ets l' únich amo, lo dueny de las peras. lo gran cuyner que guarda la cuyna del Estat. Los teus amichs t' aclaman, badant un pam de boca; los uns porque ja menjan, los altres esperant, y en tant los teus contraris te miran en silenci deixante libre l' pas.

¿Creus tú que 'l vasallatge que avuy tothom te presta vol dir que tens prou mèrits pera obligá á callar á las mil banderías que al teu voltant pululan, y que 'l nom de 'n Sagasta pot ferlos está en pau? ¿Creus tú que aquesta calma provè de ta presencia? ¿Creus tú qu' es per ta cara que 'l poble baixa 'l cap, sumit en un patrióich inmens compás d' espera?... ¡Ay, fill, que 'n vas d' errat!

Si fa no fa, 'ls teus mèrits son tant ó més escasos que 'ls dels demés polítichs que 't venen al detrás: governas sense norma, t' explicas sense gracia, y si n' encertes una, n' esguerras un grapat. Pero—y això es tal volta la clau del gran misteri,—has tingut prou fortuna per sapigué arripar la mágica bandera que du 'l simpáich lema de «¡Avant y sempre avant!»

Lo carró de la patria, clavat entre las rocas, un home necessita que l' fassi rodolar, trinxant los vells obstacles que avuy no 'l deixan moure, saltant las mil barreras que algú li está posant. Es dir que en tú, á horas d' ara, no s' hi busca un ministre sino un atleta intrépid, forsat com un caball, que ab dugas estrebadas nos pugui treure 'l carro del mitj del pedregal.

¿Compréns la nostre idea, barbut fill de Logronyo? ¿Compréns per qué l' Espanya permet, sense xistar, qu' empunyis lo gran màrech de la gegant payella, hont guisais nit y dia lo fetje nacional? No cal que t' ilusionis, ni t' fixis en caborias; la causa del respecte que avuy has inspirat, no es pas cap més que aquesta: colócat, donchs, al carro, estira fort... y avall.

Si ta missió sabs veure, si aquestas esperansas que avuy has fet renaixe, las sabs bè realisar, quan soni la gran hora de dar las recompensas, veurás com no se t' nega la que t' haurás guanyat. Mil raras circumstancias t' han concedit los medis de realisar un gran acte; no 't deixis enlluhernar, pren bè las tévas midas, no mfris més enrrera y fes un cop de cap.

Lo temps, Sagasta, aprémia: lo poble volta 'l carro, creyent que tú tens ganas de ferlo caminar; pero si acás los dias se passan en l' inercia, farém pèl nostre compte tot lo que tú ja sabs.

Si á ferho així 'ns obligas, si no tens prou caletro per dirigir tú 'l carro, ja hi ha qui 'l guiará, perque en aquesta terra de carreters no 'n faltan... ¡Veyám si m' entendrás!

C. GUMÁ.

21 juliol 1886.

Un diputat anomenat Aguilera, que era avants republicà y avuy es dels de l'olla, va dir en plé Congrés que Catalunya es un' eura que viu á costats de la paret de la pobre Espanya. 'al vegada tinga rahò ab lo de l' eura En efecte un eura es Catalunya, y ja fa molt te... ps que certs burros la pasturan.

Per lo demès, ja ho sab lo senyor Aguilera y tots los que com ell pensin. Lo dia que vulguin, trasplantarem aquesta eura. Y llavors 'l mon veurá las esquerdas de una paret que si 'lo fos l' eura cauria ab una bufada.

¡Verge santa y quin portentol
¿Saben que a Ronda, un cotxero dels morts, té una gallina que ha post un ou pla, diferent dels altres? ¿Saban que dintre d'aquest ou, mirat á contra-claror, s' hi veu la imatge de la Mare de Déu?
¿Que diuhen que no ho creuhen?
Donchs jo, si senyors: y es més, fins me sembla que 'm tornaria un devot dels més tremendos, si aquest ou miraculós me 'l donavan ab truyta
Y si á la truyta m' hi posavan una mica de seba, ¡oh! llavors si que la mèva conversió fora segura.

Grans festas s' están celebrant á Girona, ab motiu de la inauguració del alumbrat eléctric.
Girona sera desde avuy l' única ciutat d' Espanya totalment il·luminada per medi de la electricitat.
Pero... Hi ha un pero: he vist lo programa de las festas y haig de confessar que conté una anomalia: la benedicció de la llum eléctrica, realisada pèl bisbe de la diócesis.
¿Cóm se comprén que 'ls gironins hajan tingut una idea tant desdixada? ¡Cuidado que fins la mitra té la forma de apaga llums!

A Lima s' ha celebrat un meeting reclamant l' expulsión dels jesuítas.
M' adhereixo á la proposició.
Los jesuítas son la filoxera y 'l mildiu de las nacions modernas.

Un anunci copiat de un periódich francés que tinch á la vista:
«Hi ha un senyor aficionat á la música, que necessita una senyora, al objecte de tocar, una hora ó dos al dia.»

Avants de l' expulsión dels prínceps, deya un republicà sensat.
—Jo trobo que 'ls republicans no harrían de molestar á aquesta gent; molestantos los hi donan una importancia que no tenen Diuhen que 'ls Orleans, los Borbons y 'ls Bonapartes, quan ells governavan, comelian cada barbaritat de aquest género que cantava 'l credo; per lo mateix crech jo que 'ls republicans no haurían de fer lo qu' ells mateixos han trobat odiós fet pèls altres.
Pero are resulta que 'ls monárquichs cridan y bala-drejan, y diu lo mateix republicà ab la mateixa sensatès de sempre.
—Si 'ls republicans no havían de haver fet lo qu' ells mateixos han trobat odiós fet pèls monárquichs, me sembla que 'ls monárquichs tampoch haurían de trobar odiós lo qu' ells han fet.

En aquests moments s' está procedint á l' elecció de un senador per la provincia de Barcelona.
Lo candidat que sortirà elegit es un tal Sr. Mora, marqués de Casa Riera, una persona que viu á París, y que aquí no 'l coneix ningú.
L' ha designat en Sagasta, y si no té coneixensas, es en cambi un gran ricatxo ab moltíssimas pessetas.

Al saberho en Camacho, diu que va preguntar á n' en Sagasta:
—D. Práxedes, aquests senadors que tenen tants quartos ¿son incautables?

Lo modus vivendi ha sigut aprobat en lo senat, perque 'ls conservadors han volgut.

Ab quinze ó vint que á l' hora de la votació se 'n haguessen anat á refrescar, n' hi havia prou, per prestar aquest servey á la industria del país.
Y are, 'ls conservadors cridarán contra 'ls que l' atacan.
Perque ells no l' atacan, aixó no. Ells ab l' excusa de defensarla, l' agafan pèl coll, perque 'ls fusionistas pugan despatxarla ab més comoditat.

Dimecres los forts de la Plassa feyan salva.
—¿Quin sant es avuy? preguntavan alguns.
Santa Práxedes. ¡Ah! Com y també 'l cumpleany de la Reina regent.
Un dupte: ¿per qui feyan salva? ¿Per ell ó per ella? ¿Pèl tupe ó pèl monyo?

Desde que D. Carlos ha fugit d' Italia, lo cólera disminueix
—Ja se sab: desapareixent los focos d' infecció, desapareix lo mal que ocasionavan.

Le Figaro, de Paris publica un article alabant extraordinariament al Sr. Camacho.
¡Tira peixet!
Si jo fos vehi de Paris, també l' alabaria al senyor ministre d' H senda espanyol.
¡Com que al cap y al últim no hauria de pagar las contribucions qu' ell inventés!...

Un diari madrilenyo publica un article ab aquest titol: *La cuestion arri-cera*.
Es l' únich que preocupa als madrilenyos.
L' arros.

Episodi de viatge.
En Cassimiro quan viatja en ferrocarril té 'l gust de anar sol, si pot, en lo compartiment del ferrocarril. Pero un dia va tocarli anar en companyia de molts personas que casi l' omplian.
Moments avants de arribar á la primera estació, s' alsa algunas vegadas, per consultar un paquet que ha colocat en la xarxa dels equipaljes.
—Per molts precaucions que 's prenguin, sempre son pocas, diu consultant ab la mirada als seus companys de viatge.
—¿Que hi porta aquí? li pregunta un passatjer.
—Un tros de dinamita, respon en Cassimiro.
Consternació general.
Al detenirse 'l tren en l' estació, tots los passatjers desocuban lo compartiment.
Y en Casimiro, ab la més gran tranquil·litat d' aquest mon obra 'l paquet... y 'n treu una perdiu trufada.

En una ciutat que jo sè hi ha ordre de tancar totas las tabernas á las déu. A pesar de l' ordre de l' autoritat n' ha quedat una d' oberta després de l' hora senyalada per l' autoritat.
Un municipal ho observa y crida al amo:
—Mestre, li diu, son dos quarts de onze.
—No, senyor: no son més que las déu.
—Dich que son dos quarts de onze.
—Está bè: será l' hora que vostè vulgui. Vaig á tancar desseguida.
Y després de ronsejar una estoneta, acaba dihent:
—Volta comprar un rellotje; pero no, compraré un municipal qu' es més exacte.

En una taula de café hi ha la costum de murmurar de tothom.
—Aquest café sembla una carboneria, diu un concurrent.
—Y aixó, perquè?
—Perque aquí com allá, 'l sach de carbó se embrutan uns ab altres.

Un vell calavera s' ha embolicat ab una horisontal.
—Pero home de Déu, li diu un amich de confiansa: sembla impossible que á la tèva edat hajas baixat tant.
—Precisament per l' edat ho he hagut de fer. ¿Que no sabs que tinch ofech y que no puch pujar?

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—So-pas-Anita.
2. AGENTÍGRAFO.—Professo-Professó.

3. SINONIMIA.—Tona.
4. ROMBO.—

S
P A L
P E R L A
S A R D I N A
L L I M A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Las fruytas diferents tenen gustos diferents.*
Han enviat totas 5 solucions los ciutadans Miranius y Pep de l' Orga: 4 Un antich aficionat; 3 Sió (a) Nas Llarch y Pepus; 2 P. M. R. y una no més Un Ressalao y Salvador Piu.

XARADA.

Pe 'l saat d' en Prima-segona qu' es un pintoret com cal, li regalá la Total una hu-tres-quart molt bona. Ell al veure tal present va pintarli ab molt poch rato son hermosíssim retrato en proba d' agramhent, NOY DE CAPRITXO.

ANAGRAMA.

La Tot se tè de casar ab un llauner molt barbut, y aquest va darli un embut y una tot pera cuinar, sense tot que li donava, al principi que hi parlava.

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—Escolta Pau. ¿Cóm es que la Teresa gasta tant?
—Es que 'l seu home es amich de 'n...
—¿De qui?
—Buscaho: tú mateix ho has dit.

GALIFARDEU.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: lletra.—Segona: part del cos.—Tercera: eyna per arrancar terra.—Quarta: nom d' home.—Quinta: ciutat francesa.—Sexta: adverbi de comparació.—Séptima: lletra.

T. G. J. TORT Y VILA.

GEROGLÍFICH.

II
V A
L
X
XII
I
UN DE LA VALL D' ARAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Quimet de Lleyda, Sió (a) Nas Llarch, Sans Tortosi, J. P. de Vidreras, Un antich aficionat, Un xino extrany, Corresponsal S. J., A. Deu, M. Racaig y Terencio Virgilio y C.: *Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.*
Ciutadans Frega Marjes, Un fill de Catalunya, P. A. Narra, Soci del Valles, Dos anti-alemanys, Ego-sum, Un cap de trons, Trujols, Andalus del Moro, Un Diplomatic, Noy de Tarrega, Pepet d' Espugas, Fill de Catalunya T., Camilo Kleks y J. Farré Dulcet: *Publi-carém alguna cosa de lo que 'ns envian.*
Ciudadá Ricardo: La poesia corretjideta, podrá insertarse.—R. B.: La poesia de vostè esta bè.—Ricardo: Mirarém de complaure'l.—J. Planas: Ja la haviam rebuda y la conservavam. Per lo que respecta a la venta d' exemplars entenguis directament ab lo senyor Lopez.—N. Castelló y M.: La poesia es incorrecta: hi ha cap al final un cambi d' assonants injustificat.—Martí Revoltós: La poesia va bastant bè. Conservem la de que 'ns parla.—J. Martí N.: La de vostè es molt fluixa.—Taumallich Teming: Ja ho sap: envihi lo que vulga.—S. A. Breda. La firma ha de constar al peu de la noticia.—S. S. San Acisclo de Vellalta: Las noticias se 'ns han d' enviar firmadas.

AVIS Á NOSTRES CORRESPONSALS

Está acabantse l' impressió de las dos gatadas de Serafí Pitarra *Cosas del oncle y Ous del dia*, novas edicions ilustradas per Manuel Moliné. S' admeten pedidos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ARROSSADA NACIONAL.

Los que 'l fan, ab l' aygua al coll
están, pobres, que s' ofegan:
y 'ls que no volen que 'l fassin
ja fa molts anys que se 'l menjau.